

ACOLLIR EL DIVÍ HOSTE

Diümenge de Nadal © Mots per a la família - Jordi Castellet

Hi havia una vegada una dona gran que vivia sola i amargada. Es dedicava a amargar la vida als altres explicant-los que estava sola i amargada. I com més ho explicava més amargada i sola estava, i més amargava la vida dels altres. A vegades no ho aconseguia, d'altres sí.

Cada any, quan s'acostava Nadal sospirava i lamentava novament la seva solitud. Desitjava de tenir visites però estava sola i amargada. Això ja ho hem dit, però. Aleshores va decidir-se a demanar-ho a l'infant Jesús i a Maria, en el petit pessebre que tenia a casa seva. «Per què no em veniu a veure?» Allí va quedar aquella petició en el silenci de la llar.

Una nit, l'infant Jesús se li va aparèixer en somni i li va comunicar que la seva pregària havia estat escoltada i que la Sagrada Família seria de visita a casa seva pel dia de Nadal. Emocionada que estava! Es va començar a preparar, posant a punt la casa: netejant terres, polint vidres i rentant cortines. Semblava que havia d'arribar el rei de la terra. I era així! Es va posar a la cuina per tenir llestos els seus millors plats: «finalment algú els tastaria!» es va dir. «Si els agradaven, potser s'acabarien quedant i no estaria mai més sola...»

Quan va arribar el dia de Nadal, tot estava polit i lluent de netedat. Cada cosa era al seu lloc, perquè hi havia un lloc per a cada cosa. Es va asseure al costadet de la porta, abrigada, llegint un llibre, només per assegurar-se que els visitants no haguessin de trucar dues vegades al timbre de la porta. S'estaria allà, per rebir els divins hostes, tot i que era un dia fred i plujós. Cap al migdia, sota la pluja va veure passar una parella d'estrangers. L'home brut i descuidat, la dona escassament vestida, amb un nadó de llet que plorava sota la freda pluja. «Per què no poden mirar de tenir un treball com Déu mana?» es va dir a si mateixa. Quan se li van apropar, fent el gest d'anar a demanar-li alguna cosa, se'ls va avançar amb el seu to habitual: «Ja podeu anar tirant! Veniu un altre dia! Estic esperant uns visitants molt importants.» Aquella gent va tombar-se i va marxar. La dona, sola i amargada, va continuar esperant, tot el dia, sota la pluja freda, sola i amargada, ella. Però els visitants divins no varen aparèixer. Al vespre, es va quedar adormida a la cadira, ja darrera els vidres, vora la llar de foc que s'apagava. Jesús se li va fer novament present en el somni. La dona, sola i amargada, li va recriminar a l'infant diví: «T'he estat esperant tot el dia i no t'has presentat. Quines són aquestes maneres? No m'ho havies dit?» A la qual cosa, el nen Jesús li va contestar: «Jo vaig passar per davant de casa teva, amb el pare i la mare. Plovia. I tu ens vas dir que ens en tornéssim, que tenies coses més importants a fer!»

L'Evangeli de Joan, precisament, no mostra

molt d'interès en el naixement de Jesús. Com Marc, prefereix parlar de la vinguda del Verb encarnat, el Logos de Déu en el món (Jn 1,1-18). En els dies de Nadal, en què celebrem el naixement de Crist, ens convé demanar-nos com i de quina manera el rebem. La tragèdia esdevé en el fet que Joan constata que «¹¹ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit.» Aquesta és la tragèdia de la història. És la tragèdia de molts homes i dones contemporanis, que celebren les festes d'hivern més que no pas del Nadal. En canvi, es deixen perdre l'única cosa que realment importa: donar la benvinguda a Jesús, el veritable protagonista d'aquestes diades. Joan ens exhorta a donar la benvinguda al diví hoste, perquè rebre'l implica rebre tres regals que necessitem en la nostra vida de fills de Déu: la veritat, la gràcia i el poder. «¹²A tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. [...] ¹⁷La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist.»

La seva veritat ens il·lumina per saber amb claredat el que està bé i el que està malament. La seva gràcia ens posa en la tessitura dels fills de Déu. El seu poder ens permet de fer les mateixes obres de Déu, per al seu regne. Perquè no n'hi ha prou de saber el que hem de fer, sinó que el que hem de menester per a poder dur a terme la voluntat de Déu.

No n'hi ha prou de ser perdonats dels nostres pecats, ens cal la gràcia per a deixar de cometre'n més. És per a donar la benvinguda a Jesús, el nostre convidat diví, que rebem d'ell la veritat, la gràcia i el poder de ser fills de Déu.

Que la nostra pregària sigui ara per a demanar que Déu ens doni la saviesa per evitar la tragèdia humana de rebutjar Jesús. Acollim Jesús nounat com a rei i senyor de les nostres vides, sabent que hi tenim molt a guanyar i, en canvi, res per perdre. «Déu omnipotent i etern, que sou la llum dels creients, santifiqueu el món amb la vostra glòria i manifesteu-vos a tots els pobles, amb l'escalf de la vostra llum.» Amén.

